

Een bijzondere pelgrim op weg naar Compostela

12 september (slot vorige aflevering)

Na een klim vanuit het dal bereik ik de plaats Mathiex. Hier breekt de zon door op het moment dat ik langs de gîte wandel die de dames gisteren hebben aangeraden. Ik neem een bakje koffie, want ik wil het voortaan toch rustiger aan doen. Het zwembad lonkt en er blijkt zelfs internet in de gîte te zijn. Er blijkt nog plaats te zijn en ik bedenk me geen moment. Een dag rust zal me zeker goed doen. Morgen zal ik er een langere dag van maken, maar ik lig toch nog 2 of 3 dagen voor op mijn schema, want voor Cahors had ik eigenlijk 2 dagen uitgetrokken.

13 september

Gisteren is het laat geworden.

Vanmorgen opgestaan met de bedoeling te ontbijten. Maar zo wil ik dit niet noemen: koffie, jus d'orange en een stuk stokbrood met jawel, abrikozenjam. Dat is dus meteen balen!

Ik ga maar snel op pad, het is amper 8 uur. Na een 45 minuten bereik ik Lalastide-Marchac. Daar is een café open en ook een klein winkeltje, dus wat ingeslagen en een kop koffie gedronken. Even later ben ik weer op weg.

In de gids is sprake van witte krijtwegen, maar dat vind ik wel wat overdreven; de krijtrotsen van Dover zijn wel wat witter. Het is hier wel redelijk vlak en ik schiet lekker op. De zon houdt zich redelijk op de vlakke, die trouwens weidse uitzichten biedt. Helaas is het zonnebloemenseizoen voorbij. Enkele kilometers voor Lascabannes tref ik een prachtige, beschaduwde picknickplaats, een mooi plek om

een rustpauze te houden en wat te eten. Het is pas 10.45 uur, het schiet vandaag lekker op.

Lascabannes is eigenlijk mijn gestelde einddoel voor overmorgen. Ik lig dus 2 dagen voor op het schema. Ik besluit om er vandaag nog enkele kilometers bij te doen. In mijn enthousiasme om verder te gaan, vergeet ik water bij te vullen. Als mij dat in de komende uren maar niet gaat opbreken.

Dan klim ik naar de kapel van Saint-Jean-Le-Froid, een heel eenvoudige kapel, maar met een bron. Het moet een bron met geneeskrachtig water zijn, dus ik zal er ook niet ziek van worden als ik mijn waterfles ermee vul.

De volgende plaats die ik aandoe, heet Montcuq. Het is inmiddels ruim in de middag en ook veel warmer dan eerder op de dag. Door het zonlicht zijn de wegen gaan schitteren en dat slaat op mijn ogen. Die witte wegen heb ik toch iets onderschat.

Op het terras laat ik mij verleiden door een aantrekkelijke coupe ijs. Daarna besluit ik om nog een stuk verder door te wandelen. De route komt niet langs het gemeentehuis of de kerk, maar voor een stempeltje loop ik toch even die kant op.

Daarna daal ik af via een smal weggetje en vind nergens markeringen terug. Foute boel, dus maar even de weg gevraagd aan iemand die zijn Frans goed beheerst, maar die de steegjes tussen de huizen door zelf nog nooit gezien had. Een eind verderop nog maar eens gevraagd en daar krijg ik te horen dat ik zowel links als rechtsom kan. Rechtsom is wel iets verder, dus ik kies voor linksom.

Na een lange klim kom ik weer op een kaarsrechte weg op hoogte, dwars door de velden. Prima pas, maar de zon begint nu volop mee te spelen en er is nergens schaduw. Dan kom ik op een T-kruising en wat nu. Ik kies voor rechtsaf en ja hoor, even later tref ik een bord met nog 500 naar de GR 65. Ik zit dus goed! Maar op de volgende splitsing staat weer geen bordje en ik kies de linker afslag. Ik laat mijn GPS de richting bepalen.

Na 1 km kom ik bij een huis, waar het pad langs loopt. Het wordt wel veel smaller en twijfel bekruipt me. Even later sta ik voor prikkeldraad, is dat een wegversperring? Ik kruip er toch maar onderdoor en wandel verder tot ik bij

een paar oude ruïnes kom en het pad breder wordt. Daar is weer prikkeldraad waar ik onderdoor kruip en op een vlakte kom waar paarden grazen. Dan zie ik dat aan de andere kant een zandweg loopt, dus nog maar eens onder prikkeldraad door.

Eindelijk zit ik weer op een goed spoor, dat wel aardig begint te klimmen. Na geruime tijd kom ik op een asfaltweg, die ik verder volg tot een bordje Mont-lauzum. Dan weet ik dat ik goed zit want daar loopt de GR65 ook langs.

En inderdaad, enkele kilometers verderop tref ik de markering aan. Wel een geruststelling, maar de markering geeft ook aan dat ik een smal pad op moet en het is daar klimmen geblazen. De vermoeidheid van het struinen en de hitte beginnen hun tol te eisen. Ik besluit om even te pauzeren in de schaduw. Na een poos vervolg ik het smalle pad tussen de schaduwrijke bomen, gevolgd door een steile afdaling. Hier heeft men zelfs touwen langs de route gespannen en het is wel even goed uitkijken om geen schuiver te maken.

Hoog op de berg zie ik dan Lauzerte liggen, maar om daar te komen moet ik eerst nog een afdaling maken en daarna opnieuw de hoogte in.

Als ik een supermarkt passeer is het al 19.00 uur geweest, dus vlug naar binnen om wat te eten in te slaan. Dan kan ik aan de klim naar het centrum beginnen, waar ook een gîte is. Daar hebben ze nog plaats voor me en ik krijg ook meteen iets te drinken. De ontvangst is zeer hartelijk.

Ik word direct aan de tafel uitgenodigd en krijg van alles aangeboden waaronder meloen en tomatensalade. Er is voldoende wijn en iedereen heeft het over de Marathonman, want mijn teller staat vandaag net onder de 43 km.

Als ik het toetje wil overslaan bieden ze mij yoghurt aan. Ook dat moet ik overslaan, want yoghurt is, op abrikozenjam na, het enige dat ik niet lust.

Bij navraag blijkt ook dat ze in deze plaats geen condennier (schoenmaker) hebben, dus morgen toch maar weer

28 km doen. Ik lig nu immers drie dagen voor op mijn schema.

14 september

Morgen is dus ook meteen vandaag. Ik was gisteravond te moe om nog een verslag te schrijven. Het ontbijt vanmorgen is het beste dat ik in de afgelopen tijd heb gehad. Er is volop keuze met extra's zoals druiven, drankjes en cake.

Deze gîte is een topper en ik hou hem zeker in gedachten voor een volgende keer, wanneer ik hier weer met de groep in de buurt kom. Nadat ik een foto heb gemaakt van de gastvrije hoteliers vertrek ik omstreeks 8.30 uur voor mijn wandeling naar Moissac.

Voor het eerst krijg ik na een korte klim een afdaling aan het begin van de dag. Wat mij bovendien verbaast, zijn de vele soorten bordjes die men gebruikt om de pelgrims op de goede route te houden. Natuurlijk maak ik een foto van de meest gefotografeerde duiventil van de Via Podiensis.

Het eerste traject loopt lekker en bij Auberge de L'Aube Nouvelle bestel ik een grande café. Helaas is het de slechtste en de duurste die ik tot nu toe gedronken heb, maar de locatie is prima zullen we maar zeggen.

In Durfort-Lacapelette neem ik nog een uitgebreide rust met stokbrood, salade en jus d'orange. Er is staat daar ook een sproeier, waar ik me heerlijk laat benevelen, want het is al erg warm.

Een volgende groep wil er ook gebruik

van maken en ik maak meteen plaats door verder op pad te gaan. Na ca. 4 km kom ik op een schaduwrijk plekje en het idee om een middagdutje te doen komt bij me op. Als ik in mijn gids wil kijken, kan ik het niet lezen omdat ik mijn bril mis. Heb ik natuurlijk bij de sproeier laten liggen. Ik verstop mijn rugzak en roep de beginselen van het snelwandelen op. In geen tijd overbrug ik de 4 km terug naar de sproeier. Ja, hoor, daar ligt de bril en in hetzelfde verhoogde tempo gaat het terug naar de verstopte rugzak. Je bent er toch niet gerust op om je hele hebben en houden zo maar ergens onbewaakt achter te laten.

Gelukkig ligt alles er nog als ik terugkom en ik maak meteen maar van de gelegenheid gebruik om even het voorgenomen dutje te doen op die plek. Patrick uit Bern komt langs wandelen en vraagt of hij mij even gezelschap mag houden op dit mooie plekje. Hij heeft nog twee weken voor de boeg en morgen komt zijn vriendin om gezellig met hem mee te wandelen.

In de gîte van de Carmel, een voormalig Karmelietenklooster, vind ik een plekje en tref daar weer vele bekenden van de afgelopen dagen. De maaltijd gebruik ik samen met Michel en Alexis in de tuin van het klooster.

In de middag breng ik mijn schoenen weg en die zullen morgen in de loop van de namiddag gerepareerd zijn.

Dus morgen een vrije dag om rustig de kloosterkerk te bezichtigen.

Een zoektocht naar een sportzaak of een winkel waar je afritsbroeken kunt kopen, loopt op niets uit. Hier zijn alleen dure kledingzaken, maar geen normale winkels te vinden. Dus dat moet nog even wachten. Ik had gisteren 3 dagen voorsprong op mijn schema, dat loopt nu natuurlijk rap terug. Daar zal ik me voorlopig maar niet druk over maken.

Een rustdag

Gisteren heb ik een rustdag gehouden. Ben 's morgens met de trein naar Montauban gereden, een van de grotere plaatsen in de omgeving. Maar ook hier helaas geen sport-, camping- of outdoorzaak. Uiteindelijk heb ik toch maar een short gekocht, iets is beter dan niets. Op mijn gemak weer terug naar het station gewandeld en daar vastgesteld dat ik nog 2,5 uur moet wachten op de trein. Genoeg tijd dus om even een toilet in te duiken om mijn broek te wassen en te laten drogen. Tegen de tijd dat de trein komt, is hij nagenoeg droog.

Bij terugkomst in Moissac kan ik nog net afscheid nemen van Michel Pillorge, hij gaat naar huis. Pas begin volgend jaar kan hij zijn tocht voorzetten. Ik haal mijn schoenen op bij de schoenmaker, die heeft er heel degelij-

ke hakken ondergezet. Ik hoop dat dat geen problemen geeft bij het wandelen. Als ik daar hinder van krijg, zal ik in St. Jean Pied de Port moeten uitzien naar een paar andere. Van Theo van de Ven krijg ik bericht, dat hij gewoon kan rijden, want zijn broer is overleden. Gelukkig is hij zonder pijn heengegaan. Ik stuur hem een kaart.

Ik wandel nog even de kloosterkerk binnen en maak daar een paar foto's.

Dan zie ik Els staan, die ook in Moissac is aangekomen. Even later komt ook Jean-Jacques de herberg binnenwandelen. Het is toch wel leuk om na een paar dagen wandelen weer bekenden terug te zien. Dat komt doordat elke pelgrim zijn eigen ritme aanhoudt en een eigen keuze van dagafstand heeft. Ook onderling wordt er blijkbaar veel met elkaar gesproken, want een voor mij totaal onbekend Frans meisje komt bij mij informeren hoe het met Alexis gaat.

Iedereen beleeft de Chemin op zijn eigen manier. De een kan zich goed vinden in de totale beleving, terwijl een ander daar de grootste moeite mee heeft. Voor Els Wyen uit Canberra is het te druk en ze heeft het gevoel dat ze te weinig alleen kan zijn. Zij zal hier in Moissac stoppen, nu wel met de

ervaring rijker van wat ze wel aan kan en wat niet. Dan is er die vrouw die in de gîte ronddwaalt en steeds maar loopt te mompelen. Ze pakt van alles, maar een dankjewel of groet kan er niet af. Ook vanmorgen zie ik haar weer door de plaats dwalen; ik begrijp dat ze een apotheek zoekt. Ik wijs haar de weg en begrijp dat ook voor haar de camino erop zit. Neem ook Jean-Jacques, die zich vandaag vreemd voelt, omdat hij als toerist een dag niet kan wandelen. Wat went het snel, want waarschijnlijk liep hij voor zijn pensionering meer dagen niet. En dan is er ook nog Patrick, die 's morgens zijn vrouw moet helpen bij het inpakken van de rugzak, duidelijk gaat zij er voor de eerste maal mee op pad. Verder zijn er dan ook nog de pelgrims, die Moissac als "voorlopig" einddoel hebben. Op deze pelgrimage zal ik ze niet meer terugzien.

De thermoskan, die ik gisteren kocht blijkt nu al kapot te zijn. Terwijl ik een paar indrukken noteer, drink ik ook maar een paar bekers koffie, nu het nog kan.

16 september

Vandaag gaat de route een groot stuk over een fietspad langs een kanaal, met aan de overzijde het geluid van

een drukke weg. Hoop dat dat vlug verdwijnt.

Vanochtend ben ik eerst nog even een Fleuropwinkel binnengelopen en heb een bestelling geplaatst voor maandag, mijn trouwdag, waarop ik voor de zoveelste maal weer niet thuis ben.

Na het samenvloeien van de Le Tarn in de Garonne kies ik voor de oude weg via St.Nicolas de-la- Grave. Deze plaats heeft een aparte kerk met een poort en een rond gat in de toren. Net buiten de plaats komt een snelwandelaar me tegemoet. Ik steek mijn hand op en hij groet terug. We spreken elkaar kort. Hij is vol lof over het Nederlandse voetbal en schaatsen en hij vertelt dat hij ooit nog Frans kampioen 100 km snelwandelen is geweest. Helaas ben ik vergeten naar zijn naam te vragen.

Nu wandel ik in een gebied met veel boomgaarden. Aan de nummerborden van de auto's zie ik dat hier overwegend Poolse arbeiders aan het werk zijn. De twee witte rookpluimen, die ik al twee dagen zie, komen nu dichterbij, waarschijnlijk betreft het een Franse (aatom)centrale.

In Bardigues zit ik weer op de GR65 en zal die voorlopig niet meer ontrouw zijn. De omgeving daarvan is overwegend mooier dan de andere routes richting Compostela.

In het plaatsje St. Antoine heb ik mijn overnachting geboekt en op het terras bij een café-restaurant maak ik mijn webverslag af. Ik herken het plaatsje van vier jaar terug, toen we hier met

de groepswandeling waren.

Deze avond nuttigen we het pelgrimsdiner in de openlucht. Mijn buurman is Andreas, hij komt uit München. Eindelijk kan ik weer eens een gesprek voeren. In het Frans blijft het toch meestal bij een paar korte zinnnetjes. We hebben bovendien geluk, onze tafelgenoten drinken geen wijn. Zo blijft er voor ons ieder een half literkje om van te genieten. Andreas houdt ook een dagelijkse blog bij. Ik begrijp dat hij door veel bezoekers wordt gevolgd. Dat komt door zijn VIP-status die hij in Beieren geniet. Hij is op de Camino onderweg vanuit Beieren, maar heeft nu gedwongen 10 dagen rust vanwege een erg grote blaar.

17 september

Al vroeg in de ochtend ben ik wakker, dus vlug een bakje koffie maken en dan op tijd op pad. Het is nog ruim voor achten als ik aan de wandel ga. Van veel animo is vanmorgen echter geen sprake en dat ligt zeker niet aan het weer, want dat is droog en fris.

In Flamarens houd ik een korte stop en een klein uurtje later weer, ik ben dan in Miradoux.

In Castet-Arrouy geef ik er alweer de brui aan, het wil niet vlotten. Ik besluit om mijn meloen op te eten die ik uit de gîte heb meegenomen. Heb nog net een stukje over voor Andreas, die juist komt aan wandelen. Na Castet-Arrouy ga ik me prettiger voelen en geniet zelfs van de vrij liggende paden door de landerijen. De zin is weer hele-

maal terug.

Rond 14.30 uur ben ik in Lectoure. Ik vraag me af waarom ze die plaatsen toch altijd boven op een heuvel bouwen. De enige reden die ik kan bedenken, is dat ze dat doen voor het maken van foto's! Het is nog te vroeg om te stoppen, dus maar even bellen met een gîte in Marsolan of er plaats is. Ik wil niet het risico lopen om straks bij een overvolle gîte aan te moeten kloppen. Gelukkig, er is nog plaats. Dus vandaag maar 9 kilometer erbij, dan scheelt dat morgen ook weer en kan ik misschien nog wat tijd winnen ook, we zien wel.

Geen bekenden dit keer in de gîte. Ik deel de kamer met 2 Franse dames.

's Avonds tijdens de maaltijd blijken er toch meer mensen te zijn, waaronder een groep die ik eerder in Lauzerte trof.

Tijdens het tafelgebeuren overpeins ik de verschillende tafelgewoontes in de landen om ons heen. In Groot-Brittannië en Ierland is een uitgebreid ontbijt gebruikelijk en als je daar voor een continental ontbijt kiest, krijg je het sobere van de Fransen voorgezet. Die ontbijten alleen met stokbrood en wat jam. De lunch of het diner is wel uitgebreider met vaak kaas. Je moet het hier echter wel met maar 1 bord doen en maar 1 bestek voor de hele maaltijd. Met stokbrood maakt men dan het bord schoon voor het volgende gerecht. Salade is bij ons een groente bij het hoofdgerecht, maar wordt hier als zelfstandig gerecht of als voorgerecht gegeten. Ook de wijze van betalen is bij de Fransen totaal anders dan bij ons in Nederland. Je ziet hier iedereen cheques uitschrijven voor de kleinste bedragen, iets wat bij ons als lang verledentijd is.

*Vrije bewerking door Ad van Asten
Naar een weblogverslag van
-Theo Tromp-
(wordt vervolgd)*

